

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เล็งใส่ธรรมตลอด

ก่อนจึงหัน

การเลี้ยงพระกรรมฐานผู้มุงอรรถมุงธรรมนี้เลี้ยงง่าย อะไรๆ พอผ่านเท่านั้นๆ ท่านไม่ได้ถือสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นสาระสำคัญยิ่งกว่าธรรมภายในใจ ซึ่งกำลังมุงมันเอากันอยู่ กรรมฐานผู้มุงอรรถมุงธรรมจริงๆ อยู่ง่ายกินง่ายไปง่ายมาง่ายนอนง่ายลุกง่ายอาหารการกินง่ายทั้งหมด พอยังชีวิตให้เป็นไปๆ เท่านั้น แต่ความมุงหมายของธรรมเต็มหัวใจ จะอยู่จะกินอะไรได้ทั้งนั้น ไม่สนใจ พอยังชีวิตให้เป็นไป ส่วนใหญ่คือธรรมที่มุงมันนั้นหนักแน่นมาก อะไรจะขาดตกบกพร่อง แต่ความเพียรเพื่อธรรมประเภทนั้นบกพร่องไม่ได้

นี่ละพระกรรมฐานท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรมมาสั่งสอนพวกเรา ท่านเป็นอย่างนั้น การอยู่การกินการใช้การสอยที่อยู่หลับนอนท่านไม่กังวล ล้มหัวลงที่ไหนนอนได้สบายๆ ร่มไม้ในป่าในเขา แต่สติกับจิต ความเพียรติดแน่นกันตลอดๆ นั้นละท่านทั้งหลายจำเอานะ ผู้มาประกอบความเพียรเพื่อมรรคผลนิพพาน ท่านผู้นี้จะได้นิพพานสมบัติเข้าครองหัวใจโดยไม่ต้องสงสัย

ถ้าเอากการอยู่กินใช้สอยมาเป็นใหญ่กว่ามรรคผลนิพพานแล้ว ความเพียรด้อยๆ ให้ความเพียรเข้มแข็งในเรื่องมรรคเรื่องผลนั้นละ การอยู่กินใช้สอยง่ายนิดเดียวๆ ไม่ได้มีอะไรยากเลย คือพอยังชีวิตให้เป็นไปๆ แต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมภายในใจนี้บกพร่องไม่ได้เลย นั้นละผู้มุงอรรถมุงธรรมได้ธรรมมาสั่งสอนพวกเรา เรายืนตัวเท่าหนูเหล่านี้ผ่านมาหมดแล้ว ทุกข์จนขั้นแค้นแทบเป็นแทบตายอยู่ในป่าในเขา บิณฑบาตกับชาวบ้านเขาอยู่ในภูเขาสองสามหลังคาเรือน

ไปบ้านใหญ่ไม่ไป คือให้เขาทรมานช่วย ไปที่บ้านอดๆ อดยากๆ ขาดแคลนนั้นแหละ ไปบิณฑบาตกับเขาได้มาเท่านั้นพอ มานั่งหินดานหินลาดตรงไหนฉันปุ๊บๆ น้ำอยู่ตรงนั้น ธรรมกรกรอน้ำมีไว้พร้อมเสร็จ ฉันเสร็จแล้วปั๊บเข้าเลยความเพียร อาหารมีน้อยนั้นละความเพียรดี สติติดต่อกัน ถ้าอาหารมีมากมักชู้เกียจอืดอาดเนือยนาถ นอนก็มาก อาหารมีน้อยนี้ความเพียรดีทุกด้าน สำคัญที่อาหารนะ ถ้าอาหารมีมากแล้วอืดอาดเนือยนาถ ชู้เกียจชู้รำน นอนมาก อาหารมีน้อยๆ พอยังชีวิตให้เป็นไป นั้นประกอบความเพียร นั้นสมาธิตัวตรงแนวไม่มีโงกวง

คือเล็งใส่ธรรมตลอด อะไรธรรมจะเป็นความสะดวก มุงใส่นั้นๆ ส่วนธาตุส่วนชั้นนี้กินเมื่อไรก็ได้ กินให้ตายในขณะที่กินอยู่นั้นก็ได้ มันล้นปากเหลือท้องเดียวท้อง

แตกตาย แต่นี้กำลังของร่างกายมาง่ายนิดเดียว เราคือปลานมาจากภูเขาจะไปบิณฑบาตในบ้านเขา มาไม่ถึงหมู่บ้าน ไปนั่งเจ้าอยู่ตามทาง มันไปไม่ถึง เพราะอดอาหารหลายวัน แต่จิตใจนี้เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า จิตนี้สว่างหมด สติกับจิตนี้ไม่ได้ห่างจากกัน

บิณฑบาตมาแล้วมันมีแ่องน้ำอยู่ตามเขา หินดานมีแ่องน้ำ ธมกรกรเราเตรียมมาพร้อม เอามาแขวนไว้ที่นั่น ที่พักเราก็มีน้ำกาเดียวสามสี่วันก็ไม่หมด ถ้าไม่ฉันจ้งหันน้ำไม่เปลืองไม่ค่อยกินนะ ถ้าฉันจ้งหันแล้วน้ำจะเปลือง นั้นละท่านทำ พิจารณาเอานะท่านทั้งหลาย พอฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วล้างบาตรปูปบ ๆ ในแ่องน้ำแ่องหิน หินดานหินลาด เสร็จเรียบร้อยเช็ดบาตรสะพายบาตรเปล่าขึ้นเขา

ที่นี้แล้วแต่จะลงมานะ ไม่ใช่ว่าจะลงมาทุกวัน ๆ มันจะตายจริง ๆ แล้วค่อยลงมาลงมาพอยังชีวิตให้เป็นไปเท่านั้นขึ้นละ ขึ้นเขาขึ้นบ้านงาวนา ชมพวกสัตว์พวกเนื้อมีชีวิตต่าง ๆ เต็มไปหมด ครั้งก่อนมีมากนะ ทุกวันนี้คงไม่มีแล้วสัตว์ประเภทที่วานี้ พวกแก้ง พวกกวาง พวกหมู พวกนกยูง พวกไก่ฟ้าไก่ป่า เต็มอยู่บริเวณเราพัก เราอยู่อย่างนั้น เขาไม่กลัวเรา ดีไม่ดีเขามาแอบอาศัยเราพวกหมูป่าตัวใหญ่ ๆ เขาเรียกหมูทอกหมูโทน มาหากินตามนั้น

เราก็อยู่ของเรา เขาก็อยู่ของเขา ภาวนาสบาย วันหนึ่งสติกับจิตไม่ให้พรากจากกัน เวลาอยู่ในป่าในเขา เวลาออกไปอยู่ดงอยู่ธรรมดา เอาอีกแบบหนึ่ง อยู่ในป่าในเขาจริง ๆ เอาอีกแบบหนึ่งความเพียร สตินี้เป็นสำคัญ ท่านประกอบความพากเพียรภาวนาจิตใจนี้มันวุ่นวุ่นมันได้อารมณ์กิเลสตัดหาประเภทต่าง ๆ มาพอกพูนหัวใจ ธรรมเกิดไม่ได้ ที่นี้เวลาไปอยู่ในที่เช่นนั้นเป็นการชำระสะสางสิ่งเหล่านี้ออกจากใจ จิตใจค่อยสว่างไสวสงบเย็น อยู่ที่ไหนที่นี้สบายหมดเลย ถ้าใจไม่ยุ่งเสียอย่างเดียวอยู่ไหนสบายหมด นั้นละประกอบความพากเพียร เราทำอย่างนั้นไม่ขาดวรรคขาดตอน จิตนอกจากสงบแล้วยังมีความสว่าง สว่างไสวอยู่อย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านจึงไม่กลัวพวกสัตว์ร้ายมีเสือเป็นต้น ไปอยู่กับเขาได้ดี เราเทียบจิตเขากับจิตเราเท่านั้นแหละ จิตเขาเป็นจิตสัตว์ จิตเราเป็นจิตคนจิตธรรม อำนาจของจิตที่มีธรรมกับอำนาจของจิตของสัตว์ทั่ว ๆ ไปนี้ต่างกันมาก อำนาจจิตที่มีธรรมนี้พูดไม่ถูก แต่มันเป็นความอ่อนน้อม แล้วจะมากินมากัดเราได้อย่างไร จิตใจอ่อนน้อมตลอดเวลา แล้วสัตว์ตัวไหนมันจะใจกล้าใจแข็งมากัดมากินผู้ที่มีจิตใจอ่อนน้อมตลอดเวลาด้วยสมาธิธรรม-ปัญญาธรรมละ นั้นละท่านอยู่ที่ไหนใจของท่านเป็นอย่างนั้น สงบเย็น

กลางคืนเงียบ ๆ ได้ยินแต่เสียงนกยูง นกยูงกลางวิากลางวันไม่เจอเขาแหละเหมือนไม่มีนกยูง เราวันไหนออกบิณฑบาต ไม่ใช่ออกทุกวันนะ วันไหนออกบิณฑบาต

เห็นเขาวิ่งตัดหน้า มีแต่เขาเห็นเราก่อน ใ้เราที่จะเจอเขาหากินธรรมดาไม่มี มีแต่เขาวิ่งแล้ว เขาเจอเราแล้วเขาไป เป็นตัวเดียวก็มี เป็นฝูงก็มีนกยูง มีแต่เขาเห็นเราก่อนทั้งนั้น เราไม่ได้เห็นเขา เราก้ไปเจียบๆ คนเดียวแต่เขามองเห็นเราก่อน เขาวิ่งผ่านหน้าส่วนมากเขาไม่บินละ

จิตอยู่กับธรรมนะ สติธรรมติดแนบๆ นั่นละผู้ที่จะตัดดวงเอามรรคผลนิพพาน คือผู้เช่นนั้นละ ผู้กินแล้วนอนก่อนแล้วนั้นเป็นความสะดวกสบายในการอยู่การกิน การหลับการนอน ฟุ่มเฟือยๆ ตลอด ผู้นี้คือหมูขี้เขียง ไม่รู้จักทุกข์ ผู้ที่จะทำจิตให้พ้นจากทุกข์การฝึกกรรมยุ่งยากลำบากทุกอย่าง แต่จิตผ่องใสตลอดเวลา พระกรรมฐานเราให้ฝึกนะ ตั้งใจ เอานี้ไปเป็นคติเครื่องเตือนใจ นี้ได้ผ่านมาแล้วก่อนจะได้มาเป็นครูเป็นอาจารย์ก็เรียกว่ารอดตายมา เด่นตายๆ เพราะนิสัยเรานั้นเป็นนิสัยอย่างนี้มาตั้งเดิมนิสัยเด็ดเดี่ยวผาดโผนโจนทะยาน ว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลยๆ

อันนี้ว่าทำความเพียรก็ขาดสะบั้นไปเลยอะไรมายุ่งไม่ได้ ความลำบากลำบากเข้ามายุ่งไม่ได้ ถ้าได้หมุนจิตเข้าตรงไหนแล้วหมุนเข้าหาธรรม ธรรมเท่านั้นที่เป็นใหญ่ อันอื่นเป็นใหญ่ไม่ได้ ก็คืออย่างหนึ่ง จิตประเภทนี้รู้สึกจะเด็ดเดี่ยวแล้วยังไม่แล้วยังผาดโผนอยู่ไม่น้อยเหมือนกันสำหรับเรานะ แต่เหล่านี้เป็นผลดีทั้งนั้น ผาดโผนก็ผาดโผนทางที่ดีไม่ใช่ผาดโผนทางกิเลส กิเลสหมอบ ถ้าจิตใจของเราเด็ดเดี่ยวผาดโผนโจนทะยานเพื่อฆ่ากิเลสแล้วกิเลสหมอบลงๆ ไม่อ่อนแอ

นั่นละการปฏิบัติธรรมครั้งพุทธกาลท่านดาษตันที่เดียว องค์นี้สำเร็จพระโสดา องค์นั้นสำเร็จพระสกิทาคา องค์นั้นสำเร็จพระอนาคา องค์นั้นสำเร็จพระอรหันต์ ก็เพราะความเพียรของท่านหมุนตัวๆ ตลอดเวลาจะไม่สำเร็จได้อย่างไร ธรรมมีอยู่ หาธรรมต้องเจอธรรมซี กิเลสมีอยู่หากิเลสก็เจอกิเลส นี้เราไปหาธรรมเราก้เสาะตั้งแต่ธรรม อะไรจะเป็นข้าศึกต่อธรรมตัดออกปิดออก ให้พากันตั้งใจ

พระวัดนี้มีจำนวนมากผมก็ไม่ค่อยได้แนะนำสั่งสอน แต่การเปิดโอกาสให้ทำความเพียรในวัดนี้ไม่ให้ใครไปยุ่งพระนะ ทำความ پاکความเพียร ให้ดูแต่หัวใจ ไม่ให้ดูอย่างอื่นอย่างใดมากกว่าดูหัวใจเจ้าของ อย่าไปสอดรู้สอดเห็นเรื่องบ้านเรื่องเมืองกิจการงานของโลกเป็นอย่างไรต่ออย่างไร นี้ไม่ใช่เรื่องของพระอย่าไปยุ่ง มันมักมีเสมอ นะพระ ไปสอดรู้สอดเห็น ไปคัดไปคั่นเขาทางนั้นทางนี้ มันแยบเข้ามาหาเราเรื่อย

นี่เรียกว่าไม่ดูหัวใจเจ้าของ มันไปดูเรื่องของกิเลส เรื่องสัวมเรื่องถานความสกปรกอย่างนั้นเหอพระเหล่านี้ละ มันจับได้ทันที นี่เตือนแล้วนะ พอทราบแล้วเตือนจากนั้นโล่ออกจากวัด ให้มาดูหัวใจ ไปดูอะไรข้างนอก โลกทั้งหลายเขาดูแต่ข้างนอก ดู

ตามนิสัยของโลก ตายกองกันอยู่นี้มีใครพ้นไปได้ ดูกิเลสในหัวใจนี้จะผ่านพ้นไปได้ไม่
ต้องสงสัย ให้พร วันนี้เทศน์เสียบ้าง

พระให้ได้เข้าอกเข้าใจ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ผมไม่กวนพระนะ เรื่องการงาน
อะไรในวัดนี้เปิดโล่งให้พระทำความเพียรด้วยความสะดวกสบาย งานการของผมจะมี
อะไรก็เป็นเรื่องของผมเอง หากมีความจำเป็นจริงๆ ที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนฝูงให้มา
ช่วยเหลือกันชั่วระยะนั้นก็อาจมี แต่กำหนดไว้เสมอไม่ให้ลืมหืมตา

อาหารมีมากมีน้อยให้สม่าเสมอกัน มีมากมีน้อยความสม่าเสมอกันเป็นธรรม ที่
มีก็มี ที่ล้นก็ล้น ที่อดก็อด อย่างนั้นไม่ใช่ธรรม ใช้ไม่ได้ เป็นลัทธิของสัตว์ ลัทธิของคน
ของพระของผู้มีธรรมแล้วต้องสม่าเสมอ มีมากมีน้อยเป็นตายด้วยกัน อดอยากตายไป
ด้วยกันเลย นั่นถูกต้อง อย่าเห็นแก่ท้องแก่ปากของเรา เห็นแก่เรา ให้เห็นแก่เพื่อน
ด้วยกันเสมอกัน ท่านเรียกว่าเสมอภาค จำเอานะ

หลังจั้งหัน

(หลวงปู่ศรี วัดประชาคมวนาราม(วัดป่ากุง) ต.ศรีสมเด็จ อ.ศรีสมเด็จ จ.
ร้อยเอ็ด จะมาคารวะหลวงตาและถวายผ้าป่ามหากุศลที่วัดป่าบ้านตาด วันอาทิตย์ที่
๒๖ สิงหาคม เวลา ๑๔.๐๐ น.ครับ) ท่านศรีมีบริษัทบริวารมาก อันนี้ก็ขึ้นไปตามนิสัย
วาสนาเหมือนกัน ท่านศรีมีบริษัทบริวารมาก ทั้งประชาชนทั้งพระเถร วัดต่างๆ เต็มไป
หมด ท่านศรี มหาวิโร เคยอยู่ด้วยกันที่วัดป่าหนองผือ ท่านเคารพเรามากตลอดทุก
วันนี้ เคารพมาตลอด ท่านมีบริษัทบริวารมาก สร้างวัดก็มาก ลูกศิษย์ลูกหาทางพระก็
มาก มีทุกภาค

สำหรับวัดเราไม่ค่อยได้สร้างอะไร วัดเรานี้ดูไม่มีนะ ก็มีวัดเสื่ออยู่เมืองกาญจน
ไปสร้างวัดว่าจะให้พระอยู่ เลยมีแต่สัตว์เต็มวัด เป็นอย่างนั้นละนิสัยวาสนาคนมัน
ต่างกัน เราไปสร้างวัดที่ไหนมีแต่สัตว์แต่เนื้อเสื่อเต็มวัด เมืองกาญจนก็เหมือนกัน เขา
ถวายที่เมืองกาญจนให้สร้างวัด เราก็มองเห็นแต่ท่านจันทร์ ท่านจันทร์เป็นคนคลองด่าน
สมุทรปราการ เป็นพระวัดนี้ตั้งแต่บวชที่แรก อยู่นี้เป็นประจำเป็นเวลาหลายปี โธ่ ข้อ
วัตรปฏิบัติเก่งมาก ท่านจันทร์ พอออกจากนี้ไป ก็ไปอยู่ทางเมืองกาญจน (ทองผาภูมิ
ครับ) อยู่ข้างใน

พอดีเราไปเที่ยว เขาถวายที่ ก็เลยนิมนต์ท่านจันทร์มา เพราะท่านจันทร์เป็นพระ
ลูกศิษย์ของเรา ก็พูดกันได้ง่าย เรื่องราวก็เข้าใจกันเรียบร้อยหมดแล้ว ตกลงก็มีแต่
เพียงว่า ท่านจะว่างหรือไม่ว่าง ควรจะรับได้หรือไม่ ค่อยนิมนต์ท่านมา ปริกษาหารือกัน
ท่านก็บอกว่าว่าง คือทางวัดที่ท่านอยู่มีพระอยู่ หากว่าจะนิมนต์ท่านมาอยู่เป็น
สมภารวัดนี้ จะได้ไหม ท่านรับว่าได้ ก็เลยให้ท่านมาอยู่

วัดเสือนี่จึงเป็นวัดท่านจันทร์ปกครอง มีแต่สัตว์แต่เสื่อ แต่เนื้อเต็มไปหมดนะ เออ ก็แปลกอยู่ แล้วท่านชอบสัตว์ด้วย กับสัตว์นี้เข้ากันได้ดี ไร่เราไม่อยากจะพูดอะไร มาก นอกจากชอบกันกับหมาเท่านั้นหลงตาบัว ไปที่ไหนหมาชุมเลย มันก็แปลกอยู่นะ บริษัทเราคือหมา เข้าใจไหม บริษัทท่านจันทร์มีสัตว์ทุกประเภท ท่านจันทร์วัดเสื่อ เมืองกาญจน์ โห มีหลายประเภทมาจากในดง เป็นเองนะ มาจากในป่ามาอยู่นั้นเลย พวกหมา ป่าก็เข้ามา สัตว์ป่าเข้ามาเยอะมาอยู่ที่นั่น มันจะเป็นตามนิสัยวาสนาเหมือนกัน วัดท่านจันทร์จึงมีแต่สัตว์เต็มไปหมด มันก็ขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนา

สัตว์เหล่านั้นที่ออกมาจากป่า ๆ ก็มี พวกหมา พวกอะไรเราไม่เคยเห็น ไม่เคยคิดเลยว่ามีหมาป่า ที่ไหนได้หมาป่าลงมา พวกหมาพวกกวาง กวางก็เป็นกวางป่า เราก็ทราบ แต่หมาไม่เคยคิดว่าจะมีหมาป่า นี่มีหมาป่าลงมาอยู่นั้น สัตว์หลายประเภทที่เป็นสัตว์ป่าลงมาอยู่นั้นเลยนะ ตอนเช้านี้ตั้งสี่ห้าร้อยหมู นี่นิสัยวาสนามันต่างกัน ใครจะไปทำได้อย่างนั้น ทำไม่ได้ ถ้านิสัยวาสนาไม่เข้ากันทำไม่ได้นะ เราจะไปตำหนิคนนั้นว่าคนนี่ โดยไม่ได้คำนึงถึงเราเองเป็นยังไง ต่างคนต่างมีกรรม มีนิสัยวาสนาต่าง ๆ กัน อย่างท่านจันทร์นี้เราก็นิมนต์ท่านมาอยู่ในวัด ปกครองวัดก็คือปกครองพระที่อยู่ ที่ไหนได้สัตว์เต็มป่า เต็มดงมาอยู่กับท่าน เลยปกครองสัตว์ ก็อย่างนั้นแหละ เอ้อ แปลกอยู่

อยู่ที่นั่นมีวันหนึ่ง เสือป่ามา เสือในวัดก็มีเยอะ ตั้ง ๑๘-๑๙ ตัว เสือกับคนมันก็เข้ากันได้ดี ยิ่งกับเจ้าของด้วยแล้ว โอ๊ย จับปากจับอะไร ๆ ทุกอย่าง จูงไปเหมือนสัตว์บ้านเราแหละ กับท่านจันทร์นะ แน่ อย่างนั้นละ มันอยู่ในกรง ๆ เต็ม เสือตั้ง ๑๘-๑๙ ตัว แล้วพวกสัตว์ป่าเยอะ สำหรับเสือที่เป็นสัตว์น่ากลัว ซึ่งใครไม่ค่อยเลี้ยงมันได้ง่าย ๆ แต่ก็มาเต็มอยู่ในวัดท่านจันทร์ มี ๑๘-๑๙ ตัว

มีวันหนึ่งที่นี่นะ เสือป่าเข้ามา เสือบ้านเลี้ยงไว้ในกรง ๆ ทั้ง ๆ ที่คนมาเที่ยวมาเล่นได้สบาย แต่ตอนกลางคืนให้เขาอยู่ในกรง พอตีเสื่อป่าเข้ามาในวัด มันคงได้กลิ่นพวกเพื่อนของมัน เสือป่าจริง ๆ เข้ามา เสือโคร่งใหญ่ ทางนี้ก็เสือตั้ง ๒๐ ตัว พอเสื่อป่าเข้ามาตัวเดียว เสียงสัตว์ในวัดลั่นหมดเลย นั่นเห็นไหมละ เสือป่าเข้ามา กับเสือบ้านมีตั้ง ๒๐ ตัว ไม่มีอะไร แต่เสื่อป่าเข้ามาตัวเดียวเสียงลั่นหมดสัตว์ในวัด ทั้งวัวทั้งควายทั้งอะไร เสียงร้องลั่นอยู่ในวัด เสื่อป่าตัวเดียวมา

มาก็โดดเข้าไป ท่านจันทร์ท่านว่า ไม่เคยนึกเลยว่า มันจะรู้จักกุฏิเรา ท่านว่าอย่างนั้น แต่วันนั้นเสื่อเข้ามานี้มันโดดขึ้นมาชนกุฏิ กุฏิท่านจันทร์ ท่านจันทร์ก็ว่าอะไรกันนี้ ครั้นออกมาเห็นมันวิ่งอยู่รอบกุฏิ มันได้กลิ่นเสื่อ มันวิ่งเข้ามาชนกุฏิ ท่านจันทร์ก็ออกมาฉายไฟปั๊บ พระทราบก็ฉายไฟบ้าง เสื่อมันได้ยิน มันก็เปิดออกไป ท่านก็บอกว่า เอ้า ถ้าหากว่าจะจะเป็นเสื่อบ้านก็ให้เข้ามา เสื่อบ้านมีอยู่ตั้ง ๒๐ ตัวแล้ว เสื่อป่าจะมาส้มคร

เป็นเสือบ้านก็มา เปิดเข้าประตูเลย เสือป่าไต่ยีนแล้ว ประตูเปิดไว้แล้วเข้าเลย ถ้าจะเป็น เสือป่าตามนั้นให้ออกไป เปิดออกไปเลยไม่อยู่เสือดวนั้น เสียงลั่นนะ เสือป่ามาตัวเดียว

เสือดวนั้นตั้ง ๒๐ ตัว กับสัตว์ไม่มีอะไร พอเสือป่าเข้ามาตัวเดียว เสียงสัตว์ร้อง ลั่น แล้วก็ม้าโดดเข้ามาชนกุฏิท่าน แต่ก่อนไม่เคย ท่านก็ไม่สนใจมัน ม้าตัวนี้มันรู้จักกุฏิ ท่านหรือเปล่าไม่ทราบ แต่เวลาจนตรอกแล้ว มันมาชนกุฏิเลยม้า ตั้งมาชนกุฏิท่านบ้าง เข้าให้เลย พอท่านออกมา มันอะไรกันนี้ ท่านออกมาฉายไฟ ม้ามันวิ่งรอบกุฏิท่าน คือ เสือเข้าทางโน้น ท่านก็ฉายไฟพาบพิบๆ ที่นี้เสือมันก็ทราบ ทางโน้นฉายไฟมามันก็เลย วิ่งออกไป นี่มันแปลกอยู่นะ

พอเห็นอย่างนี้ก็อดคิดไม่ได้นะ ที่เขียนไว้หน้าวัด กุจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยว เพนพ่าน ที่นี้ใครมาเขียนมีแต่เรื่องตลกทั้งนั้น มันออกมาจากเรา เขียนไว้ตลก หมากก็ เจียดเจื้อ อะไรก็เจียดเจื้อ มีแต่ตลกทั้งนั้นหน้าประตูวัดนะ มันขึ้นไปจากคนเดียวนี้ เรา มันชอบตลกไปอย่างนั้น เอาเรื่องตลกเข้ามา โวกวากๆ แต่มันมีตลกอยู่นั้น เขาเลยเอา ไปเขียน ออกไปนี่ก็เห็น อย่ามาเพนพ่าน หมากหรืออะไรเจียดเจื้ออยู่ในนั้น มันไปจาก คนเดียว แปลกอยู่นะ ไปจากเราคนเดียว เราชอบตลก กับหมากกับสัตว์เหล่านี้ มันชอบ แต่ไหนแต่ไรมา แล้วก็นิสัยตลกด้วย

ท่านอะไร (มหาสมบัติ บุญเรืองครับ) เออ มหาสมบัติ บุญเรือง อยู่ที่วัดนรนาถ ท่านออกที่วิพุดเกี่ยวกับเราว่า อาจารย์มหาบัว การเทศนาว่าการหาที่ค้ำไม้ได้ พร้อมกับข้อเปรียบเทียบ ได้กันเปรี้ยะเลยว้างั้น แต่ท่านเป็นนิสัยตลก เนาะลงตรงนั้น แต่ท่าน มีนิสัยตลก ลงสุดท้ายก็ลงตลกแหละ ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เรา

มันเป็นตามนิสัย ไม่ใช่แกล้งทำนะ มันหากเป็นของมันเอง เป็นนิสัย อยากออก แง้ไหนมันก็ออกตามนิสัยของมัน ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตาจะทำนะ ไม่ตั้ง มันหากเป็น แยะ ออกแ่งกันไปในนั้นละกับกิริยาที่แสดงออก นิสัยที่ตลกหรืออะไรมันก็แ่งกันออกไปนั้น ละ ไม่ใช่มันตั้งหน้าตั้งตาออกนะ มันแ่งกันไป เป็นอย่างนั้นแหละ เขียนไว้ตรงนั้น พวกหมากก็เจียดเจื้อ ตลก ห้าม อย่ามาเพนพ่าน หมาก มันนิสัยตลกอีกแหละ ก็อย่างนั้น ละ กุจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยวเพนพ่าน จากนั้นก็มีแต่ท่านเปาเต็มแถวนั้น เข้าใจไหม อย่ามาเพนพ่าน หมากก็เจียดเจื้อใส่ ขบขันดี

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงท่านสม ท่านสมขุเราจริงๆ นะ คือทางจงกรมท่านสมอยู่ ทางนั้น ออกมาหาเรานี้มันตรงแถวนะ เราอยู่ที่นี้ ท่านสมอยู่ดูจะห่างขนาดนั้นละ ขนาด โรงไฟนั้นละ ทางนี้มันตรงแถวกว้างๆ เราก็อยู่ทางนี้ ที่นี้หมามันมาเที่ยวเพนพ่านกำลัง ค่ำมืด แถวนั้นก็มีเสือ แต่เราไม่คำนึงถึงเสื่อยิ่งกว่าการเล่นกับหมาเท่านั้น พอเห็นหมา มาจุ่นจ้านคำๆ กำลังจะมีต เอ๊ะ มันมายังไง มันมาเที่ยว เราไปก็ด้อมๆ ไปจับพุ่มไม้

หมามันอยู่ทางนี้ เราไปหัวจกรรมนี้จับพุ่มไม้เขย้านหมามันก็วิ่ง สม ๆ ลัด ๆ ท่านสมก็ โดดออกมาขึ้นจังก้าอยู่นั้น ลัดอะไร ๆ

หมามันก็วิ่งปึบ ๆ ไป วิ่งลอดรักแร้ท่านไปท่านไม่สนใจกับหมา มีแต่บอกว่า เราให้ลัด ๆ ลัดอะไร ๆ หมามันก็วิ่งไป บอกให้ลัดหมาตัวนี้แหละ พอระลึกได้ หือ ลัดหมาตัวนี้เหอ พอว่างั้น อะไร ๆ ก็ไม่มีที่ต้องติท่านอาจารย์ แต่กับหมาไม่ทราบเป็น ยังไง ดูเรานะ ปูบเข้าโน้นเลย เราก็เฉย อย่างอื่นใดหาที่ต้องติไม่ได้ แต่กับหมาไม่ทราบ เป็นยังไงท่านอาจารย์นี่ว่างั้น ปูบเข้าไปเลย คือโมโหให้เรา แต่เราก็เฉยเราไม่ได้โมโห ก็ เราเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่ พอดีนเข้าขึ้นมาทำท่าลักษณะจะขู่เรานะ มีลักษณะยิ้ม ๆ เราก็ เฉย ไปบิณฑบาตคนละบ้าน

ตอนนั้นเราเที่ยวลงมามาพักที่นั่น เป็นร้านเก่าเขา เราก็มาพักที่นี่ ท่านก็พักที่นั่น ลงมาจากภูเขาว่าจะไปหนองฝื่อนนั้นแหละหากยังไม่ได้ไป พอดีหมามันมาเที่ยว ไปจับพุ่มไม้เขย้า หมามันตื่นแล้วมันก็วิ่ง เราก็บอก สม ๆ ลัด ๆ ท่านก็วิ่งออกมาขึ้นจังก้าอยู่นั้น ลัดอะไร ๆ หมาก็วิ่งปึบ ๆ ลอดรักแร้ไปเลย ยังเถ่ออยู่ เลยไม่ได้ดูหมา ว่าลัดอะไร ๆ เถ่อ ไอ้หมามันก็วิ่งลอด เราก็ยื่นเฉย พอระลึกได้ หรือลัดหมาตัวนี้เหอว่างั้น นะ พอเห็นเราเดินอยู่นั้น หือ ลัดหมาตัวนี้เหอเราก็เฉย ท่านเลยว่า อะไรก็ดีหมดท่านอาจารย์ แต่กับหมาไม่ทราบเป็นยังไง ปูบเข้าไป โมโหให้เรา

ตอนเข้าบิณฑบาตมาดูลักษณะเหมือนจะขู่แล้วมียิ้ม ๆ นิดหนึ่งเราก็รู้ หมานั้นแหละนึกในใจ พอเสร็จแล้ว ท่านอาจารย์นี่ อะไร ๆ หาที่ต้องติไม่ได้ การประพฤติปฏิบัตินี้หาที่ต้องติไม่ได้เลย แต่กับหมานี้ไม่ทราบว่าเป็นยังไง โอ้ย พันกันเลย เราก็เฉย เพราะท่านเคยเห็นเราเล่นกับหมานี่ แต่วันนั้นเราไล่หมาไปหาท่าน ท่านไม่รู้ว่าเราให้ลัดหมา ท่านว่า ลัดอะไร ๆ ยื่นเถ่ออ้าปากอยู่ หมามันก็ลอดรักแร้ไป หมามาผ่านไปแล้วเราก็ยื่นเฉย หรือลัดหมาตัวนี้เหอ พอว่างั้น โอ้ย อาจารย์อะไร ๆ ดีหมด แต่กับหมาไม่ทราบเป็นยังไง ปูบเข้าไป คงจะโมโหให้เรา เราเฉยไม่สนใจ ก็เรากับหมาเป็นเรื่องของเรา ท่านสมเป็นบ้าก็เป็นเรื่องของท่านสมชิ เราไม่ได้เป็นบ้ากับคน เราเป็นบ้ากับหมาต่างหาก ตอนเข้าบิณฑบาตกลับมาขู่เรานะ เราก็เฉยอีกเหมือนกัน ก็เราเป็นอย่างนั้นจริงๆ จะให้ว่าไง ท่านว่าก็ถูกของท่าน ขบขันดี กับหมานี้เป็นละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน FM 103.25 MHz

และเครือข่ายทั่วประเทศ